

fra 7de Kreds (Madsen-Mygdal) og fra 10de Kreds (Bojsen), fordi disse beggengentog de Udtalelser, som ere gaaede igennem Folketingets Behandling af disse Love, gentog dem næsten med de samme Ord, som have lydt dernede, at disse Lovforslag ere nogle af de betydeligste Lovgivningsarbejder, som i lange Tider have beskæftiget den danske Rigsdag, og at det er Lovforslag af saa stor Betydning for Befolkningens Velfærd, at Befolkningen kræver dem fremmede. Jeg tror, at det, at disse stærke Ord have lydt ved Modtagelsen af disse Lovforslag og lyde endnu, er til Skade for dem, og jeg tror, at der derfor bør gøres opmærksom paa, hvilken Lovforslagenes virkelige Betydning er. Det er altid skadeligt, naar saadant overdrives, og jeg vil ogsaa føje til, at jeg ved heller ikke, med hvad Hjemmel man egentlig siger til os, at nu møder Befolkningen med disse stærke Krav. Jeg vil spørge de ærede Talere: Men er Befolkningen ret oplyst om, hvad disse Forslag gælde, og kan den derfor komme og sige til os: Dette er et saa stort Fremskridt, at det er for os en Hovedsag at naa det. Dette er altsaa ingenlunde noget Angreb paa Lovforslagenes Værd, jeg erkender deres Værd, men jeg tror, at selve Regeringen vil sige: Vi have ikke ønsket, at disse Lovforslag, som vi have fremsat, skulde modtages nu som en Hovedbegivenhed, vi have troet at give et praktisk Forslag til Skattevæsenets Omordning i en vis Retning, og vi bede dem behandlede paa samme praktiske Måde, uden at man gør dem til store politiske Begivenheder. Jeg tror ogsaa, at det er godt, naar man ser rigtigt, hvad det drejer sig om, saa gaar man mere rolig til at behandle Spørgsmaalet om, hvilke Forandringer der skal gøres i den ene eller den anden Retning. Det er vildledende, naar man siger, at her møde vi med store Gaver til Kommunerne, de faa en Gave op til 5,900,000 Kr. Det kan jeg godt forstaa, at Befolkningen siger, at naar det er en Gave til Kommunerne, saa er det en smuk Ting at modtage. Det kunde nu have sine Betæneligheder, hvis Kommunerne fik dem som en Gave; thi det kunde — som fremhævet fra anden Side — let føre til, at Kommunerne sagde: Nu kunne vi forøge vore Udgifter lidt mere, og saa vil Gaven ikke blive nogen Lettelse for Befolkningen, men tværtimod en yderligere Byrde. Men Sagen er jo ikke saaledes at se, Spørgsmaalet er ikke om, hvad Kommunerne faa, men derimod: Hvorledes lette disse 5,900,000 Kr. Befolkningens

Byrder? — Har Befolkningen nu nogen Forstaaelse af, hvorledes denne Lettelse vil blive? Man siger nu til dem: For det første blive I lettede ved, at vi give Eder 5,900,000 Kr., medens vi kun paalægge Eder en ny Skat til et Beløb af 5,100,000 Kr. Men den Måde at regne disse Summer ud paa er meget tvivlsom. Jeg vil først rejse en Tvivl om, hvorvidt Staten ad den Vej forærer Befolkningen de 800,000 Kr., som den kommer til at svare mindre i Skat end hidtil. Jeg tror det ikke. Jeg skal nævne et Eksempel fra de kjøbenhavnske Forhold for at belyse dette; ogsaa i en anden Henseende har det sin Interesse, og jeg vil forsøge at overføre det paa Landet i dets Helhed. I Kjøbenhavn — siger man — give vi Befolkningen 1,098,000 Kr. af Bygningsafgiften og Ligningsskatten, og saa nedsætte vi deres kommunale Indkomstskat med 1 pCt. Denne ene Procent udgjorde i 1895 883,000. Det kunde man sige var ganske fordelagtigt for Kommunen. Men medens man tager Indkomstbeløbet fra 1895, tager man den anden Sum fra 1897 og kommer derved op til noget over 1 Million Kr. Men dette Forhold har imidlertid forandret sig, denne ene Procent af Indkomstskatten er nu 966,000 Kr., og tænke vi os nogle Aar frem, vil den være endnu større. Den Forestilling, som man gør sig om, at Kjøbenhavn faar saa meget gennem Overdragelsen af de faste Skatter, viser sig saaledes ikke ganske at slaa til. Vil man nu overføre dette paa Landet i dets Helhed, ville de Herrer have set, at her i Kjøbenhavn stiger en Indkomstskat paa 1 Million Kr. med 40,000 om Aaret, og tager man en Indkomstskat over hele Landet paa 4 Millioner, vil den stige aarligt med 160,000 Kr. Her i Kjøbenhavn er Stigningen endda noget langsommere, fordi vi her ere komne ind i rolige Forhold. Jeg har ikke regnet Formueskatten med; men den vil jo ogsaa stige. Der vil i det hele taget fremkomme en Stigning ved, at man i Begyndelsen stiller sig lempeligere, men senere stiller strengere Fordringer ved Skatteansættelsen. Jeg tror derfor, at i meget kort Tid ville disse 5 Millioner, som Staten skal tage ind gennem en Indkomst- og Formueskat, være naaede op til et højere Beløb end det, som Staten afgiver til Kommunerne, og som anslaaes til 5,900,000. Dermed er den Fordel borte. Det forholder sig i Virkeligheden saaledes, at det, som her afgives fra Staten til Kommunerne, vil Staten i Løbet af kort Tid faa rigeligt igen. Det gamle Billede